

Sygn. akt II Ka 461/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Łaszczych

Sędziowie: SO Wiesław Oryl

SO Ryszard Warda /spr./

Protokolant: Dorota Dzięczek

przy udziale Prokuratora Prok. Okr.: Andrzeja Ołdakowskiego

oraz oskarżycielki posiłkowej: I. Ś.

po rozpoznaniu w dniu 07 grudnia 2016 r. na rozprawie

sprawy **W. Ś.**

osk. z art. 207§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. II K 910/14

orzeka:

1. ***zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;***
2. ***zasądza od oskarżonego W. Ś. na rzecz oskarżycielki posiłkowej I. Ś. kwotę 516,60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;***
3. ***zasądza od oskarżonego W. Ś. na rzecz Skarbu Państwa 140 zł kosztów i opłaty za postępowanie odwoławcze.***

UZASADNIENIE

W. Ś. został oskarżony o to, że:

w okresie od września 2012 roku do 3 maja 2014 roku w O. znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną I. Ś. w ten sposób, że wielokrotnie wszczynał awantury domowe, w czasie których wyzywał wymienioną słowami wulgarnymi i obraźliwymi, poniżał ją, groził pozbawieniem życia, a także popychał ją, szarpał za ubranie, wykręcał ręce, uderzał rękami i kopał po całym ciele, w wyniku czego w dniu 26 grudnia 2013 roku pokrzywdzona doznała stłuczenia palucha stopy prawej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni w myśl art. 157§2 kk

- tj. o czyn z art. 207§1 kk .

Sąd Rejonowy w Ostrołęce, wyrokiem z 29 czerwca 2016 roku, w ramach zarzucanego a/o czynu, uznał oskarżonego W. Ś. za winnego tego, że: w okresie od września 2012 roku do 13 września 2013 roku w O. znęcał się psychicznie i

fizycznie nad swoją żoną I. Ś. w ten sposób, że wielokrotnie wszczynał awantury domowe, w czasie których wyzywał wymienioną słowami wulgarnymi i obraźliwymi, poniżał ją, groził pozbawieniem życia, a także popychał ją, szarpał za ubranie, wykręcał ręce, uderzał rękami w różne części ciała, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa, za które był już skazany i czyn ten kwalifikując z art. 207§1 kk w zw. z art. 64§1 kk na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 207§1 kk wymierzył mu karę 6 m-cy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na dwuletni okres próby. Sąd ten, na zasadzie art. 627 kpk, zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego kwotę 1500 zł, a na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów postępowania kwotę 436 zł, w tym kwotę 120 zł tytułem opłaty.

Wyrok ten, w całości na korzyść oskarżonego, zaskarżył na zasadzie art. 425§ 2 i 3 kpk i art. 444 kpk jego obrońca.

Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił orzeczeniu:

1. mające wpływ na jego treść naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk i art. 410 kpk poprzez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przedmiotowych przepisów, naruszenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej, kontrolowanej oceny dowodów, wydanie orzeczenia z pominięciem analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w zakresie sformułowanego pod adresem W. Ś. zarzutu, oraz wynikających z przeprowadzonych w tym zakresie dowodów szeregu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, dokonanie oceny tych dowodów wyłącznie w oparciu o arbitralne stwierdzenia oderwane od całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego polegające na tym, że Sąd ten:

a. oparł orzeczenie w zakresie odpowiedzialności prawnokarnej oskarżonego wyłącznie na dowodach z wyjaśnień pokrzywdzonej, oraz świadków posiadających wiedzę na temat rzekomych zdarzeń od I. Ś., podczas gdy prawidłowa ocena tych dowodów prowadzi do wniosku, że zeznania te są niekonsekwentne, oraz stronicze, a także stoją w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym,

b. bezzasadnie odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego W. Ś., oraz zeznaniom M. R. (1), w sytuacji gdy wyjaśnienia te jawią się jako konsekwentne, logiczne i spójne, oraz znajdują oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,

c. pobieżnie ocenił dowód z zeznań świadków-funkcjonariusza Policji T. O., oraz kuratora zawodowego - M. W., w zakresie w jakim wymienieni podważają wiarygodność twierdzeń pokrzywdzonej - I. Ś.

b) art. 424§1 pkt 1 kpk poprzez niewskazanie przez Sąd w treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku na jakich dowodach Sąd oparł się uznając konkretne fakty za udowodnione bądź nieudowodnione i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym nie dokonanie oceny oraz nie ustosunkowanie się do dowodów o charakterze korzystnym dla oskarżonego, a także niezamieszczenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku toku rozumowania, jaki doprowadził do wniosków o wiarygodności jednych dowodów i braku wiarygodności innych, a poprzestanie na lakonicznych i ogólnikowych stwierdzeniach w tym zakresie, co uniemożliwia dokonanie prawidłowej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia;

c) art. 424§1 pkt 2 kpk poprzez zaniechanie wyjaśnienia przez Sąd I instancji podstaw prawnych wyroku, a ograniczenie się wyłącznie do wymienienia przepisów prawa materialnego, których dyspozycję w ocenie Sądu wypełnił oskarżony swoim zachowaniem, bez przedstawienia przy tym argumentacji przemawiającej za dokonaniem takiej właśnie kwalifikacji prawnej;

a w rezultacie podniesionych uchybień:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia polegający na niezasadnym przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu.

Stawiając powyższe zarzuty, na podstawie art. 427§1 kpk i art. 437§1 kpk wnosił o:

1. uniewinnienie oskarżonego W. Ś. od stawianych mu zarzutów,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty stawiane orzeczeniu Sądu I instancji przez apelującego nie są trafne.

Zważyć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Apelujący zaś nie wykazał, by w sprawie doszło naruszenia powyższych warunków. Zarzucenie przez niego naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu podstaw tej oceny ze wskazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Apelujący wskazał jedynie dowody odciążające i dokonał ich stroniczej oceny mającej skutkować uniewinnieniem oskarżonego.

Sąd Rejonowy wydał orzeczenie na podstawie całokształtu materiału dowodowego, a zgromadzone dowody ocenił nie przekraczając granic swobodności. O rzetelnej i obiektywnej ocenie dowodów świadczą choćby uwagi dotyczące zeznań P. Ś., która wskazywała na niekorzystne dla pokrzywdzonej okoliczności. Sąd ten precyzyjnie wyłuszczył też okoliczności pozbawiające uznania za obiektywne zeznań M. R. (1).

Wbrew stanowisku apelującego ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nie jest arbitralna i oderwana od całokształtu materiału dowodowego. Sąd Rejonowy nie dopuścił się pominięcia analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie dokonał oceny wybiórczej i pobieżnej. Przytaczane w apelacji dowody z zeznań świadków O. i W. nie były dowodami kluczowymi w sprawie, gdyż świadkowie ci o zdarzeniach będących istotą postępowania dowiadawali się pośrednio i ich zeznania nie mogą skutecznie podważać wiarygodności oceny relacji bezpośrednich uczestników tych zdarzeń.

Podnieść należy, że podnoszenie przez apelującego samoistnej podstawy zarzutu z pkt 1, a) a w postaci obrazy art. 424§1 pkt 1 kpk jest zupełnie nielogiczne. Trudno bowiem racjonalnie by sporządzenie pisemnych motywów orzeczenia (dokonywane po jego wydaniu), mogło mieć wpływ na jego treść. Niewątpliwie samo uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia dotknięte jest m.in. mankamentem nie wskazania precyzyjnie udowodnionych faktów i dowodów prowadzących do ustaleń faktycznych, lecz można te okoliczności wyczytać z treści uzasadnienia, w którym wskazano jakim dowodom i w jakim zakresie Sąd dał wiarę. W uzasadnieniu tym Sąd starał się też wykazać przyczyny leżące u podstaw obdarowania przeprowadzonych dowodów wiarygodnością lub pozbawienia ich tego waloru.

Podobnie wygląda sytuacja co do zarzutu obrazy art. 424§1 pkt 2 kpk. I w tym wypadku pisemne motywy orzeczenie nie mogły mieć wpływu na jego treść, gdyż zostały sporządzone po zapadnięciu wyroku.

Zważyć nadto wypada, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz powinien zmierzać

do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd, oceniając zebrany materiał dowodowy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego i zeznaniach jego konkubiny, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o wskazane przez siebie i należycie ocenione dowody obciążające oskarżonego. Są to nie tylko zeznania pokrzywdzonej i córki stron, jako świadków „bezpośrednich”, ale też zeznania innych świadków enumeratywnie w uzasadnieniu wymienionych oraz dokumenty, zwłaszcza w postaci protokołów oględzin telefonu komórkowego i płyty CD.

Nie tylko ilość ale i waga dowodów obciążających, ich wzajemne uzupełnienie się i brak stronniczości przemawiały by Sąd Rejonowy zasadnie przydał im waloru wiarygodności i na ich podstawie dokonał ustaleń wskazujących na winę oskarżonego w zakresie w jakim to zostało w wyroku skazującym przypisane.

W rezultacie powyższego Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania trafności któregokolwiek z zarzutów apelacyjnych, czego konsekwencją było utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na zasadzie art. 636§1 kpk, a o opłacie na zasadzie art. 2.1.2 Ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23 czerwca 1973r ze zmianami.